

Čo môžem urobiť pre spravodlivejší svet?

Spravodlivosť je hlboko zakorenená v každom z nás. Pravda, v mnohých ľuďoch je tento morálny pocit potlačený vlastným egom. No zamyslieť sa a pochopiť spravodlivosť je podľa mňa prvým krokom pre spravodlivejší svet. Každá maličká kvapka v mori, každý jeden z našich výstupov voči iným, tvorí náš svet. A presne tieto malé skutky rešpektu a spravodlivosti voči iným sú tak nesmierne dôležité, občas to najviac, čo môžeme urobiť.

Avšak, ak máme konať spravodlivo, musíme najprv pochopiť, čo to znamená. Spravodlivosť je však jednoduchšie cítiť, než definovať. Páči sa mi však jedno podobenstvo, ktoré ponúka myšlienku o tom, čo je spravodlivé. Podobenstvo o robotníkoch vo vinici hovorí o tom, ako si hospodár postupne najíma robotníkov do svojej vinice a s každým sa vopred dohodne na odmene. Háčik je v tom, že tí, ktorí pracovali celý deň dostanú napokon rovnako, ako tí, ktorí začali pracovať až popoludní, alebo v podvečer. Každý však zároveň dostal toľko, koľko sa vopred dohodol s hospodárom. A teda, ako to je spravodlivé?

Keďže písať petície alebo zorganizovať protesty nie je také jednoduché, musíme spravodlivý svet stavať na tom, čo máme. A tým sú svety každého z nás. Svojím vzorom máme moc pozitívne, alebo negatívne ovplyvniť ľudí okolo nás. Každý sa už určite stretol s niekým, kto využíva pojem spravodlivosť ako istú formu argumentu. Je úprimne náročné nájsť medzi ľuďmi, ktorí sa v mnohom líšia akúsi rovnosť. Záleží však len na našom pohľade. Mohli by sme sa pýtať, či je spravodlivé, že mnohí nemajú čo jesť a iní sú až márnivo bohatí. Alebo či je fér, že používame pitnú vodu na splachovanie záchodov, zatiaľ čo mnohí umierajú smädom. Myslím, že vo vnútri cítime, aké zložité to je. Vždy tu budú isté, nie len ekonomické rozdiely, ktoré budú hrať veľkú rolu, no jasné je, že každý by mal mať splnené základné životné potreby v uspokojivej miere.

Aby bola naša spoločnosť spravodlivá, musíme odstraňovať generačné bariéry. Nie len mladí majú mať úctu a rešpekt k starým, ale aj naopak. Každý z nás má právo, ktoré končí tam, kde začínajú práva iných. Svoje náboženské, či politické presvedčenia by sme nemali používať ako oddeľovač. Prečo zo všetkého, čo nás líši stavíme obrovské múry? Veď to je to krásne, čo sa oplatí spoznávať. Kultúry, náboženstvá, odlišné spôsoby života... Každý má právo sa vyjadriť sa a vytvoriť si svoje názory, veď žiť v bubline, nepočúvať, nespoznávať, to je priam zbabelé.

Najväčší dosah na budúcnosť našej spoločnosti majú rodičia. Dieťa samo od seba nezačne odsudzovať Rómov alebo sa vysmievať tým, ktorí nemajú značkové veci. Práve

svojím príkladom úcty a rešpektu voči menšinám, kultúram, či náboženstvám, rodičia tvoria lepší svet. Oni učia, že hodnota človeka nie je v jeho majetku, ale v jeho slovách, skutkoch a srdci. Aby sme dosiahli rovnosť medzi ľuďmi, musíme aktívne bojovať proti diskriminácii ľudí na základe pohlavia, rasy, náboženstva, či sexuálnej orientácie.

Kľúčom je uvedomenie si, že naše práva neprevyšujú práva iných a naša sloboda končí tam, kde začína sloboda iných. A teda aj keď nejaké spoločstvo vytláča, či obmedzuje menšinu, či jednotlivca, je dôležité nenechať sa stiahnuť davom a myslieť na to, čo je správne. Pamätajme, že každý si zaslúži a najmä má právo na život, slobodu, rešpekt, lásku, atď...

Svet, popravde, nikdy nebude úplne spravodlivý, lebo každý žije inak, no vždy môže byť spravodlivejší, záleží len na nás, ako sa k tomu postavíme. Budeme ignorantsky hľadiť na diskrimináciu? Budeme rozdiely pokladať za dôležitejšie než to, čo nás spája? Nakoniec, všetci sme len ľudia, ktorí z tohto sveta odídu tak, ako naň prišli, bez ničoho. Nenechajme teda spoločenské, ekonomické, kultúrne, či akékoľvek iné rozdiely, aby sa stali našimi slabunami a zbraňami. Urobme si tento život navzájom krásnym a spravodlivým vzájomnou úctou, pomocou a rešpektom.